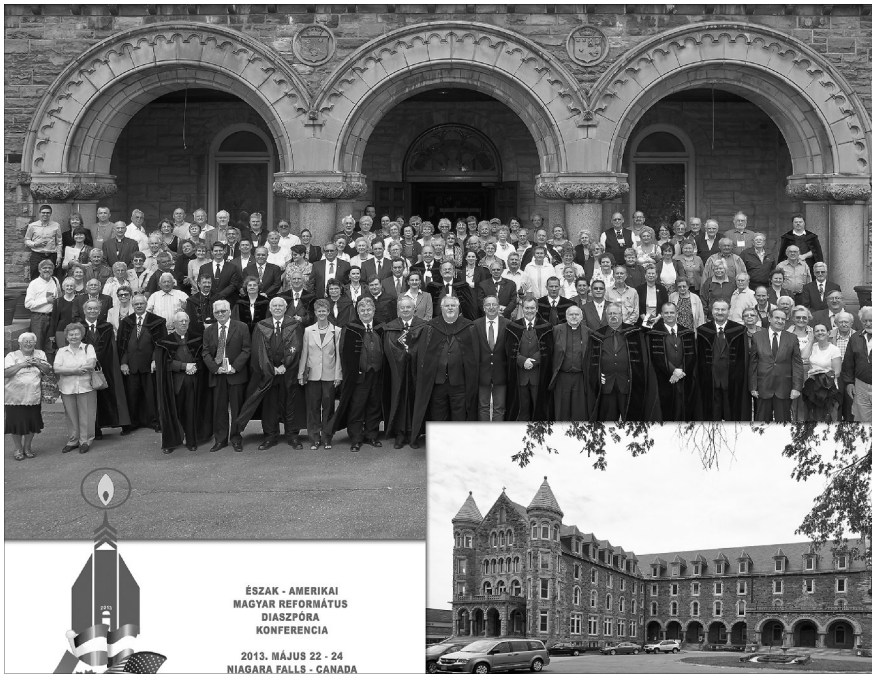

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2013. JÚLIUS XXIV. ÉVFOLYAM 14. SZÁM

ÉSZAK-AMERIKAI MAGYAR REFORMÁTUSOK TALÁLKOZÓJA Egységteremtés a diaszpórában

Csak a közösségekben tud továbbélni a diaszpóra magyarsága. A konferencia résztvevői és helyszíne

Békességes hangulatot árasztó, gyönyörű park közepén emelkedik a Mount Carmel Spiritual Centre, ahol május 22-24. között egy régóta várt rendezvényre került sor: az Észak-Amerikai Magyar Református Diaszpóra Konferenciájára.

A világ minden részéről meghívott lelkészek, egyházi személyiségek már az érkezés pillanatában érezték a természet fenséges csodáját, a Niagara-vízesés véget nem érő moráját, amely mint Istent köszöntő szertartás hangja tölti be a környéket. A rendezvény megálmodója és fő szervezője, a Torontóban szolgáló Vass Zoltán lelkész elmondta, hogy szimbolikus jelentőségű a helyválasztás, mert Kanadának ebben a tartományában a táj is üzenetértékkel bír.

Az első napon a reggeli áhitatot Dézsi Csaba, az ausztráliai Melbourne-ből érkezett lelképásztor tartotta, aki Máté evangéliumából vett vezérigéjével hangsúlyozta annak fontosságát, hogy Jézus hívó szavának meghallása nélkül értelmetlen az életünk. „Kö-

vess engem!” – szöveg Jézus a vámnál ülő Mátéhoz, és szól hozzánk minden percben, hogy ne térjünk le az igaz útról.

A délutáni összejövetelen Vass Zoltán felolvasta a rendezvény fővédnökének, Balog Zoltánnak, az emberi erőforrások miniszterének az üdvözlését és előadását, aki otthoni elfoglaltsága miatt nem vehetett részt a rendezvényen. Előadásában a Magyar Református Egyház szolgálatának fontosságával és a diaszpórában betöltött felelősségével foglalkozott.

Ft. Szabó Sándor püspök hozzászólásában kiemelte, hogy a diaszpóra magyarsága végre a magyar kormány figyelmébe került, amit jó megtapasztalni. Csak a közösségekben tud továbbélni a diaszpóra magyarsága. Az Egyesült Államokban például 15 új gyülekezettel bővült a református egyház az elmúlt években. Lányi Gábor az amerikai kis gyülekezetekben végzett szolgálatáról beszélt. Pungur József arra hívta fel a figyelmet, hogy a kom-

DANCS RÓZSA, TORONTO

FOLYTATÁSA A 4. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

A hívő ember börtönszemlélete

„Ha egyforma bajoknak vannak is alávetve a kiválasztottak és a gonoszok, mégis igen nagy köztük a különbség, mert amikor Isten a hívőket megpróbáltatásokkal neveli, az üdvösségükről gondoskodik.” (Kálvin: A Római levél magyarázata 8,28)

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Isten szeretik, minden javokra van” – a fenti igeverstől írja e sorokat Kálvin. Valljuk meg: ezekkel az „egyforma bajokkal” sokszor nem tudunk mit kezdeni. A gonoszok ellenében simább utat kérnénk és várnánk el magunknak az Úrtól. Mert miféle missziós ösvény az, amely tele van útszéli tövisekkel, előre nem látható gödrökkel, göröngyökkel és életünkre törő útonállókkal? Kálvin látja és láttatja velünk a különbséget, melyben ott rejtőzik a lényeg: az Isten üdvösségünkről történő gondoskodása.

Áldás és veres egymást követik Pálék missziói útjain. Alighogy átlépnek Európába Silással, máris kisebb népfelkelés tör ki ellenük. A Krisztusról szóló beszéd után nem sokkal börtönben találják magukat. Kiválasztottak és gonosztévők egyforma bajoknak vannak alávetve.

Kálvin ki akarja vezetni lelki személnyket börtönünk, bajaink falain túl. Nem csupán egyforma, tekintélyes méretű, túl gyakori bajainkon keseregünk, hanem lássuk meg mindezek megtörténte ellenére azt is: Isten nem hagyott el, nem szűnt meg jelen lenni életünkben. S bár fájdalmas a próbáltatás keresztje, de önmagához akar közelebb mozdítani általa az Isten.

Ez az Istenben bízó ember börtönszemlélete. Aki elfogadja ura „kalauzolását”. Mintha csak azt hallanánk Páltól: „ha börtönbe vezettél, Istenem, akkor most itt szolgálok neked”. Erről beszél ez a „börtönistentisztelet”, az európai keresztény misszió hajnalán, az által, aki maga is fogoly. Krisztus foglya.

Ez az, amit nem téveszt szem elől Pál siralmas helyzetük során sem. A „belső tömlöcben”, „gondos őrizet” alatt odaszánt élet lakozik, aki a damaszki úton egy életre megtanulta, hogy Krisztus az út.

S ezen az úton, az Ő jelenlétében pedig „minden javokra van”.

FÁBIÁN TIBOR

A Lélek csendje /2. Méliusz Juhász Péter élete /5. Presbiterképzés /6.

A Lélek csendje

„És hat nap múlva magához vevé Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvivé őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltak előttük.” (Mk 9,2)

Jézus nem csak beszélt Isten országáról, annak eljövételéről, a mennyei dicsőségről és boldogságról, hanem meg is mutatta három szeretett tanítványának.

Jézus elváltozott tanítványai szeme előtt, olyan testben láttatta magát, amelyet földi szemmel nem láttak és láthattak eddig a tanítványok. Ilyen testben élnek az üdvözült lelkek, a menny lakói. Ruhájuk semmilyen fehérhez nem hasonlítható fehér, testük, ruhájuk hordozza a mennyei világságot és dicsőséget.

Nagy kiváltság volt ez a három tanítványnak, s nagy megerősítés is, látták, tapasztalták a menny valóságát, dicsőségét, világosságát. Ezt az élményt Jézus azért adta nekik, hogy ez erőforrás maradjon számukra a nehéz órákban, amikor sötétséggel, gonoszsággal lesznek körülvéve.

Amikor sötétséggel, gonoszsággal vagy körülvéve, amikor nehéz órákat élsz át, jusson eszedbe a mennyei valóság, a mennyben dicsőség, világosság lakozik, uralkodik. Amikor elérteledsz, meggyengülsz lelkiekben, közeledj Jézushoz, hitteddel tekintsd a mennyei Úrra, aki erősíteni és vezetni akar. Fogadd be a mennyei erősítést, a felülről érkező erőt!

„És felhő támadta, mely őket befogá, és a felhőből szózat jöve, mondván: Ez az én szerelmes Fiam. Őt hallgassátok.” (Mk 9,7)

Ünnep van a szívben, amikor Jézust hallgatjuk, mivel Őt az Atya-Isten szeretett fiaként hallgatjuk, aki a menny szavát, világosságát adja át nekünk.

A tanítványok Jézus színváltozása közben látták Mózeset és Illést, és hallották azt is, hogy az elváltozott Jézus beszélt is a két üdvözült emberrel. Ezek a pillanatok ünnepek voltak, hisz ahogyan beleláltak, belepillantottak a mennyei világ dicsőségébe, szívük-lelkük reménységgel, világossággal, erővel telt meg. A felhő jelezte az Uristen jelenlétét, dicsőségét, a felhőből kiáradó isteni szó pedig olyan üzenet volt, amely mindenkinek egyértelműen Isten Fiának hitelesítette Jézus Krisztust. Akármit fognak majd mondani, hirdetni Jézusról, az atyai szó marad hiteles és érvényes: Jézus az Atya-Isten szeretett fia, Őt érdemes és kell hallgatni, ha élni akarunk.

Az Ige a szeretett Fiú-Isten szava, ezért az Igét kell hallgatni. Ha az igét hallgatod, a mennyország szavát hallgatod, abban felragyog Isten világossága, dicsősége, közelsége.

Használj ki minden igehirdetési alkalmat arra, hogy az Ige közelségében Őt hallgasd, Őt halld meg, így megtapasztalod, hogy Ő megerősít, a keskeny úton megtart és azon vezet.

Kovács Lajos Emil: Nagypénzverő utca (Nagybánya)

„Mikor pedig a hegyről leszállának, megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak vala, csak amikor az embernek Fia a halálból feltámad.” (Mk 9,9)

Noha a menny valósága, dicsősége nem titok, Jézus megparancsolta három szeretett tanítványának, hogy tartsák titokban a látottakat, hallottakat mindaddig, míg fel nem támad. Miért? Mi is titkoljuk el Jézus megdicsőülését, a mennyország valóságát és világosságát?

Jézus parancsa csak akkor volt érvényes, a feltámadásig kellett titkolóznunk a tanítványoknak, mivel Jézus kinszenvedései és kereszthalála előtt őket kiválasztottaként és rendkívüli kiváltságos módon meg akarta lelkiekben erősíteni, az ő megdicsőülésének látványát, a mennybetekintést erőforrásnak szánta a megpróbáltatások idejére.

Jézus feltámasztása az ő dicsőséges istenfiú mivoltának a visszaigazolása, örökre a Jézusban megjelent isteni dicsőségre utal. Az Ő feltámadása már nem csak ideig-óráig, nem csak egyes tanítványok számára marad a megdicsőülés emlékezetes élménye és ténye, hanem végérvényesen, visszavonhatatlanul örökkévaló valóság marad, amit nem lehet meg nem történnék venni, csak letagadni vagy figyelmen kívül hagyni.

Mi nem kell eltitkoljuk Jézus feltámadását, sőt hirdetnünk kell azt, hogy Jézust az Atya-Isten feltámasztotta, Ő él. A feltámasztás azért sarokköve és alapja a mi igaz hitünknek, mert ez bizonyítja azt, hogy Isten dicsőségét Fiában mutatta meg, s ezt nem mocskolhatta be, szennyezhetette be a bűnös ember, a keresztfeszítés átok-halála, a sötétség, a sátáni gonosz lelkület, amivel Jézust meg akarták végleg semmisíteni.

A temetési istentiszteleteken elhangzó Ige is a feltámadott Jézusra mutat, aki mindazokat, akik benne hittek földi életük során,

haláluk által az Ő dicsőségébe, a mennybe akarja magához vonni. A feltámadott Jézus útján járva a benne hívők is előbb bejárják a halál kötelékében a mélységeket, hogy onnan Jézus kiszabadítsa őket, és mindörökké velük maradjon.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

ADY ENDRE

**Köszönöm,
köszönöm,
köszönöm**

Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Zavart lelkem tegnap mindent bevallott:
Te voltál mindig mindenben minden
Boldog szimatolásaimban,
Gyöngéd simogatásaimban
S éles, szomorú nézéseimben.
Ma köszönöm, hogy te voltál ott,
Hol éreztem az életemet
S hol döltek, épültek az oltárok.
Köszönöm az én értem vetett ágyat,
Köszönöm neked az első sírást,
Köszönöm tört szívű édes anyámat,
Fiatalságomat és büneimet,
Köszönöm a kétséget, a hitet,
A csókot és a betegséget.
Köszönöm, hogy nem tartozok senkinek
Másnak, csupán neked, mindenért neked.
Napsugarak zugása, amit hallok,
Számban nevednek jó ize van,
Szent mennydörgést néz a két szemem,
Istenem, istenem, istenem,
Könnyebb a lelkem, hogy most látóvannal
Hogy te voltál élet, bú, csók, öröm
S hogy te leszel a halál, köszönöm.

„Legyünk többek lelkiekben”

Húsz éve alakult újjá a Sass Kálmán alapította nőszövetség

Az érmihályfalvi Pálfi Ágnes Gizella Nőszövetség újjaalakulásának húsz éves évfordulóját ünnepeltük a közelmúltban, melynek alap gondolata a következő igeverst: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2,8)

Az idén konfirmáltak által csodálatosan feldíszített templomunkban az ígét *Balászné Kiss Csilla* lelkipásztornónk hirdette az ApCsel 16,1-10 alapján. Isten üzenete szerint akkor leszünk lélekszámban többben, ha hitünkben megerősödünk, ha elsősorban arra törekszünk, hogy hitünket erősítsük. Az igei üzenet alapján a szeretetvendégségen mi, asszonyok, ezt a jelszót fogalmazzuk meg az elkövetkezendőkre: Legyünk többek (lelkiekben), hogy legyünk többben!

Az Úrasztalánál a kerületi nőszövetségi himnusz eléneklése után elhangzott a már említett jubileumi igeverst. Mindnyájan, akik a húsz éves zászló alá felsorakoztunk, hálatalt szívvel gondoltunk vissza a kegyelemből és kegyelemmel megtelt két évtizedre. Visszatekintve mind a néhai Nt. Sass Kálmán által 1949. január 1-jén létrehozott nőszövetség szolgálatára, tagjaira, mind az 1993. május 16-án újra megalakuló nőszövetségre, a Sass Kálmán- emléktábla felavatására, azt mondhatjuk, hogy Isten gazdagon megajándékozott minket, érmihályfalvai reformátusokat, hisz példaadó és hűséges szolgálók, nők hirdették az ígét, szolgálták szeretettel a gyülekezetet. A Hitvallás évében hangsúlyozzuk, hogy a nehéz időkben és az utóbbi ún. demokratikus világban is, csakis igaz hit által maradt meg és maradhat meg népünk, anyaszentegyházunk. Hálások vagyunk azokért az édesanyákért, nagymamákért, dédímamákért, akiktől megtanultuk a szeretet fontosságát, a szeretet kimutatását, a jószívű adakozást, asztalok körüli fáradozást. A nőszövetség újra a hitet ajándékozó Úrra kell bízva magát, hitét Krisztusban újra meg kell erősítenie, hogy újra megtapasztalja Isten vezetését, kegyelmét, gondviselését és erejét, újra lel-

kesedéssel vállalja fel a szeretetben való szolgálatot.

Kele Erzsébet, az érmelléki nőszövetség titkára, a helyiek elnöknője, ismertette az elmúlt húsz év eseményeit, emlékezett a kezdeti lelkesedésre, a sok szolgálatra, szeretetvendégségre, diakóniai tevékenységre, konferenciákra, kirándulásokra, a nehézségekre is. Arra kérte a nőszövetség tagjait, hogy a nőszövetség ima- és szeretetközösségnek maradjon meg, ahol egymást és másokat is elfogadva, befogadva szolgálunk, ahol egyetértés, példás együttműködés zajlik a gyülekezetet építve, s gyermekeink és unokáink jövőjét építve. Köszöntése végén emlékezett a már előrement, elköltözött nőszövetségi tagokra, a gyülekezet egyperces néma felállással tisztelt emléküik előtt. Biztatásként, lelki útravalóként versek is elhangzottak Kis Boáz, Túrmezei Erzsébet, Szabolcska Mihály költőktől, valamint minden imádkozó nőt meghívott a nőszövetség tagságába.

A lelkipásztornó meglepetés ajándékként a szál virág és egy keresztyén tanítást tartalmazó könyvecske mellé az egyházközség történetét bemutató *Ecclesia* című füzetsorozatnak harmadik kötetét adta át, melyben fényképekkel, versekkel együtt olvasható úgy az érmihályfalvai, mint az érmelléki nőszövetség húsz éves története az újjaalakulástól napjainkig.

A templomi ünnepség végén a jelenlévők egy szívvel-lélekkel énekeltek el az érmelléki református nők himnuszát: *Vezess Jézusunk, s véled indulunk. A Veronika Gyülekezeti Házban tartott szeretetvendégségen a nőtestvéreket felköszöntötte a Presbitérium nevében Kovács Zoltán főgondnok. A nőszövetség közgyűlése megválasztotta az elnökség tagjait, majd egy csoportkép készítésével zártuk le nem csak ünnepségünket, de a hátunk mögé kerülő két évtizedet is, bízva abban, hogy Isten még sok jóval akar megajándékozni minket.*

VAGYON ILONA titkár, jegyző

Az Úrnak énekelni

Lélekemelő eseményen vehettek részt azok, akik eljöttek a Szatmári Egyházmegye kórustalálkozójára a szatmár-németi református templomba. *Higyed Gyöngyi* egyházmegyei zenei előadó szervezésében május 26-án Apa, Szárazberek, Szatmár-Lánkos és Szatmár-Németi kórusa mellett fellépett a Szatmári Református Gimnázium Gyermekkórusa és a lelkész kórus, valamint meghívottként a „Joyfull” Gospel.

„Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges!” (Zsolt 92,2) Ezzel az igével nyitotta meg a találkozózt *Higyed János* szatmár-kültelki lelkipásztor, aki igehirdetésében elmondta, hogy nem kis dolog egy kórust összehangolni, kemény munka áll minden fellépés mögött, de megéri, mert ezáltal találja meg az ember azt, amire teremtettet, Isten dicsőítését. *Sipos Miklós* házigazda lelkipásztor köszöntése után a főszervező *Higyed Gyöngyi* elmondta: „Örömteli ez az alkalom, hiszen folytatása a nem egészen egy esztendővel ezelőtt elkezdett egyházmegyei kórustalálkozónak. Büszke vagyok azon közösségeinkre, akik megérezve az együtténeklés összetartó erejét, vállalják ezt a szolgálatot. Szolgálat, amely összetart, megerősít, biztat mindnyájunkat.”

Minden kórus fellépése Isten dicsőítését szolgálta

Higyed János Bence és *Rédai Ádám* zongorán, majd előbbi trombitával gyönyörködött a hallgatókat. Az angyali hangú gyermekkórus szolgálata után bemutatkoztak a gyülekezetek énekkarai is: Szárazberek *Ilonczai Zsombor* lelkipásztor karvezetésével, Apa *Nagy Róbert* lelkipásztor vezényletével és a házigazda Szatmár-Németi *Herczeg Csilla* tanárnő irányításával. Szatmár-Lánkosból két kórus is szolgált, karvezetőjük *Orosz Márta* tanárnő. A lelkipásztorkórus fellépése után a közös kánon eléneklésére került sor, majd a meghívott „Joyfull” Gospel, melynek vezető-zongoristája, *Budean-Mihály Judit* tanárnő is megmutatta azt, hogy öröm van az istendicsőítő ember szívében.

Kovács Sándor esperes igei köszöntőjében elmondta, lehetett érezni azt, hogy a kórusokhoz csatlakozott a mennyei seregek angyali énekara is.

RÁCZ ERVIN

„A századik juh nyomában...”

Magyar nemzetünk és református anyaszentegyházunk a közelmúltban történelmi lépéseket tett a régen áhított összetartozás megvalósításáért. 2009. május 22-én református anyaszentegyházunk ünnepi keretek között kinyilvánította egységét. A Generális Konvent egységtörekvését a magyarországi alaptörvény következő tétele erősítette meg: „... Magyarország az egységes magyar nemzet összetartozását szem előtt tartva felelősséget visel a határain kívül élő magyarok sorsáért...” Ennek folytatásaként, valamint e két oldalról származó szándék kiegészítéseként került sor az Észak-Amerikai Magyar Református Diaszpóra Konferencia megszervezésére.

Közel száz gyülekezet képviselőjében, a kanadai és amerikai határon, a Niagara-víz-esésnél, május 22-24. között megrendezett konferencián a Kálvin Egyházkerület – UCC, az Amerikai Magyar Református Egyház, a Kanadai Magyar Református Egyházak Uniója és az Ausztráliai Magyar Református Egyház egyháztestvei vettek részt.

Csodálatos volt, hogy egymás lelki épülésére együtt lehettünk istentiszteletek, közös imádságok, éneklés, előadások testvéri együttműködés alkalmain. „Közös dolgainkról” beszélgethettünk, s így szorosabbra fűztük összetartozásunk szálait. Foglalkoztunk közös terheinkkel és feladatainkkal, amelyek

megoldására együtt kereshettük Isten Lelkének vezetését, útmutatását.

Örömmel ünnepeltük meg magyar református jelenlétünket a tengerentúlon, megjelenítve a múlt értékeit a jövő számára, általuk megerősödve református identitásunkban. Különleges jelentőséget tulajdonítunk annak, hogy konferenciánkat a Magyar Református Egység napjának 4. évfordulója és a Nemzeti Összetartozás Napja közötti áldott időben tarthattuk meg. Kiváló volt a konferencia szervezését vállaló kanadai testvérek odaadó munkája, amellyel lehetővé tették együttlétünket. Az ausztráliai magyar református testvérek jelenléte még teljesebbé tette magyar református egységünket.

A konferencia alaptónusát, majd a megbeszélések lelki részét Isten ígéje határozta meg, különösen időszerű üzenetével, amely „a századik juh” példázatában áll előttünk. „... de vajon hová kerül vissza az egy juh, amit megtalál a pásztor?” A megbeszéléseken különböző megközelítésekkel kerestük a választ, megfogalmaztuk az igényeket, valamint a felvetődő akadályok elhárításáról is tanácskoztunk. Az Észak-Amerikai Magyar Református Diaszpóra Konferenciát egy zárónyilatkozat elfogadásával fejeztük be.

CsÜRY ISTVÁN püspök

A konferencia zárónyilatkozatából

Sikra szállunk a Romániában újonnan megszavazott restitúciós törvény szellemisége ellen, mely:

- lelassította a restitúció folyamatát;
- ellehetlenítette a restitúció konkrét megvalósítását;
- és beláthatatlan időre kitolta a restitúció folyamatának befejezését.

E rosszul született törvény előzménye a romániai sepsiszentgyörgyi református Székely Mikó Kollégium esete, amely az Egyháznak ősi és amúgyan tíz éve már egyszer visszaszolgáltatott ingatlanát visszaállamosítani akarja; egy folyamat, amely ártatlan emberek szabadságvesztéséhez is vezetett. A Konferencia felkéri Kanada, az Amerikai Egyesült Államok és Ausztrália kormányzati szerveit, hogy a tölök megszokott bátorsággal, a demokráciát elkötelezett módon védelmező szellemiség jegyében tegyenek meg mindent azért, hogy a Romániában élő és szolgáló egyházak kapják vissza ősi jussukat.

A Reformáció 500. évfordulóján, 2017-ben kívánatosnak tartjuk a Magyar Református Diaszpóra Konferenciának folytatását a Kárpát-medencében, az ott élő és szolgáló magyar református egyházak részvételével.

Niagara Falls – 2013. május 24-én.

ÉSZAK-AMERIKAI...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

munizmus egyházbomboló munkája után nagy feladatok várnak a mai lelkészekre, mert különben elveszítjük a gyülekezeteket. Ft. *Poznán Béla* püspök programot hirdetett az egyház megelevenítése és megerősítése érdekében, fontos feladatként említette egymás megkeresését, az összefogást. *Lukácsi Éva* a világiak bevonása mellett a katekizmus fontosságát hangsúlyozta. *Szigeti Miklós* szerint a kulturális rendezvényeken felszolgált ételeken keresztül nem válik senki keresztyénné, ezért nem elég a kultúrközpontok látogatottsága, hanem keresni kell az új formákat, amelyekkel be lehet csalogatni az embereket a templomokba.

Az erdélyi küldöttség nevében *Szegedi László* generális direktor beszélt arról, hogy a szórványban az utolsó magyar intézmény az egyház. Az intézményes diakónia, a szertetszolgálat, az orvosi ellátás megszervezése mind az egyház hatáskörébe tartozik. Már az óvodákban el kell kezdeni a vallásos oktatást. Ft. *Csüry István* püspök javasolta, hogy az észak-amerikai magyar reformátusok hozzanak létre egy zsinatot. A diakóniai munka fontosságáról beszélve megjegyezte, hogy ha nem szedjük össze magunkat, szétszóródunk. Ha van erős diakónia, akkor zsinati közösségben látható eredmények szülehetnek.

Csüry István püspök: „szorosabbra fűztük összetartozásunk szálait”

A következő reggeli áhítatot *Péterffy Kund*, Sydney-ből érkezett lelképásztor tartotta. Az alapigében a távolra szakadt gyermekét féltő apának a hangja hallatszott, az értetlenség, a szomorúság, a féltés aggodalma. A szabadságot kereső embernek rá kellett jönnie arra, hogy az elvilágiasult életben a szabadság szabadossággá devalválódott, és az új lehetőségeket nem mindenki ismeri fel Istenben. Istennek célja van a migránsokkal, akik ma még értetlenségben tévelyegnek. Az új lehetőségeket Isten az új magyar kormányon keresztül tárja elének.

A konferencia foglalkozott a reformáció 500. évfordulója közös megünneplésének előkészítésével, amelyre a felvezető elő-

adást a Kanadai Presbiteriánus Egyház képviselője, *Jan McDonald* tartotta. A vendég beszélt a magyar presbiteriánus egyházzal való kapcsolatokról, amelyek gyülmölcsözőek mindkét fél számára. A 2017-es évfordulóra való készülődésről Csüry István püspök beszélt. Célkitűzésként kiemelte a reformátusok önbizalmának a helyreállítását, az identitástudat és értékeink fontosságába vetett hitünk erősítését. A jelenlévők megszavazták, hogy a következő magyar diaszpóra konferencia színhelye 2017-ben Nagyvárad legyen.

Németh Zsolt külügyi államtitkár előadásában részletesen kitért a nemzetpolitika sarkalatos kérdéseire. „Fúj a keleti szél, de nyugati zászló alatt hajózzunk” – idézte Orbán Viktor miniszterelnök szavait, hangsúlyozva, hogy állampolgári közösséggé kell válnunk.

A résztvevők cseresznyefát ültettek el, melyre a küldöttek lakóhelyükről hozott földet szórta. Vass Zoltán hangsúlyozta, hogy a faültetés a keresztyén egység jelképe.

A rendezvény zárónapján *Répás Zsuzsa*, nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkár a kormány fő céljaként említette, hogy a külföldi magyar közösségek gyarapodó közösségek legyenek. Ezt követően a torontói *Vaughan Road-i* református templomban az új magyar állampolgárok lelket emelő eskütételére került sor.

Méliusz Juhász Péter élete (2.)

Méliusz társadalom-felfogása megfelelt a nemesség autonómiai igényeinek, mivel igen erősen hangsúlyozta az ellenállási jogot, de azt nem tartotta fenn a nemességnek, hanem a „község”-re is átruházta arra az esetre, ha az ország főméltóságai és nemesei nem gyakorolnák azt a zsarnok, az ország, Isten és a természet törvényeivel ellenkező uralmával szemben. Bocskai Istvántól Bethlen Gáboron, a Rákócziakon át ezzel az Aranybulla alkotmányjogi fundamentuma mellé teológiai alapot szolgáltatott, hogy szembe lehessen szállni az uralkodói önkénnyel. Meliusz teológiai és jogi felfogása hangsúlyosan a mezővárosi polgárok, más néven cívissek, a szabad királyi városok polgárainak, de a jobbágyok érdekvédelmére volt szabva. Isten törvénye szerinti elbánást követelt a jobbágyok számára is, szemben a Werbőczy törvényének jobbágyokra hátrányos rendelkezéseivel.

Egy olyan korban, amelyben a kereskedést alantassák, az emberek becsapására épülő, tehát bűnös tevékenységnek ítélték, Meliusz egyik könyvét a kereskedőknek ajánlotta. Támogatta a tisztességes kamatszédést is,

noha nem csupán a katolikus egyház, hanem még Luther is elítélte és uzsorának nevezte azt. E téren Kálvin felfogását vallotta Meliusz: *„Ha valaki pénzt másnak adja, kinek nincsen pénze, hogy kereskedjék vele, köz legyen a nyereség s veszteség; nem uzsora, mert a pénz munkálkodó s gyümölcsöző pénz.”* Kátéja érvelésében sajátosan magyar és mezőgazdaságból vett bizonyító példákat használt. Arról írt, hogy ha valakinek van saját ekéje, de mástól azért kér ekét kölcsön, hogy azzal nagyobb darab földet művelhessen meg, akkor annak a hasznából adnia kell annak, akitől az ekét kérte, mert másként meglopja a kölcsönzőt.

Hosszan lehetne még sorolni Meliusz gondolkodásának polgári vonásait. Éppen csak említjük, hogy ő volt hazánkban az első, aki javasolta a polgári házasságkötés bevezetését, aki tiltakozott a csillagjósolás ellen, hitvallási iratban foglalta a matematika hasznát a természet magyarázatában, s babonának minősítette azt is, hogy különböző betegségeket igézésnek, lidércnyomásnak, ördög vagy boszorkány művének tartanak. Ez utóbbiak ellen ördögűzés helyett orvosságokat ajánl, s maga is szerkesztett orvosi fűvészkönyvet, amelyben többnyire ma is használatos gyógyfűveket ismertet.

BERECZKI ANDRÁS

Egyszerű imádság

Adjon Isten
Hűség szívbe meleget,
Éhezőknek kenyeret,
Pusztaságba nagy tavat,
Hálónkba halakat,
Ételeknek ízeket,
Mezőinknek színeket.

Adjon Isten
Álmodható álmokat,
Elérhető vágyakat,
Néma szájra éneket,
Vihar után kék eget,
Sötétségbe gyertyafényt,
Csüggedésben új reményt.

Adjon Isten
Virágoknak illatot,
Hangszereknek dallamot,
Művészeknek ihletet,
Költőknek rímeket,
Szavainknak értelmet,
Nemzetünknek védelmet.

Adjon Isten
Templomoknak híveket,
Jézus-váró szíveket,
Bűnösöknek bocsánatot,
Megtérőknek mennyországot.
Nélküled semmink se nincsen –
Magadat add nekünk, Isten.

Magyar módon református

Teológiai nézetei egyéb vonatkozásait tekintve eklektikus volt, mint a legtöbb magyar reformátor. Nem követte szolgailag egyik reformátor nézeteit sem. Válogatott és a magyar viszonyoknak, valamint saját hitismeretének megfelelően állította össze rendszerét. Legközelebb a helvét, vagy kálvini reformációhoz állt, de azt sem epigon módjára követte. Ő nem kálvinista volt, hanem magyar református, azaz magyar módon református. Önálló gondolkodó, író, egyházszervező. A kor forrongó szellemi, mindenek előtt vallási útkeresésében ő is vitázott a katolicizmussal, a lutheri iránnyal, de legfőképpen az 1560-as években Debrecenben és Erdélyben, a Magyar Királyságban és török hódoltságban előretörő antitrinitárizmussal, későbbi nevén unitárizmussal. Ez a magas intellektusú vallás, amely tanainak legfőbb vonásáról a Szentháromság tagadásáról kapta nevét, a legműveltebbek körében hódított. Legfőbb képviselője az egyébképpen ragyogó intellektusú, erdélyi szász származású Dávid Ferenc volt, aki előbb erdélyi lutheránus magyar püspök, majd erdélyi református magyar püspök, végül unitárius magyar püspök lett. Meliusznak része volt abban, hogy Dávidot és az ugyancsak szász származású Heltai Gáspárt megnyerje a református hit számára, aztán velük kellett legtöbbet vitázni, amikor ők antitrinitáriussá lettek és II. János királyt, a későbbi

HERBARIVM. AZ FAKNAC FVV

ERNELC NEVI KRÖL, TLRMESETLK-
ZÖL. ÉS HAFÖAOL. Magyar nyelvűre, és ez
rendes hofra az Doçtoroc Könyvecéből
az Hortu Melius Peter.

Nyomtatott, Colofúrat Heltai Gáspárné
Műhelyéből, 1. 5. 78. Évfolyamban.

Méliusz fűvészkönyve 629 gyógynövény leírását, előfordulási helyét tartalmazza

János Zsigmond fejedelmet is antitrinitáriussá tették, aki aztán fejedelmi hatalmával mindent elkövetett, hogy valamennyi református antitrinitáriussá legyen. Erdélyben ez nagyjából sikerült is. A Tiszántúlt és Debrecen azonban Meliusz megvédte ettől és református hiten tartotta. Hazafias érve az volt, hogy a Szentháromság tagadóinak vallása szinte olyan, mint a törökök vallása, tehát vallásilag a török szálláscsinálói. Mindezt a tevékenységét megkönnyítette, hogy kiemelkedő pozícióba, tiszántúli püspökké választották lelkészársárai 1561-ben a mindössze 25 éves Meliuszt. Ő volt az 1557-ben megalakult egyházkerület harmadik püspöke. Püspöki tisztsége tette lehetővé, hogy 1567-ben a debreceni zsinaton megalkossa a református egyház alkotmányát.

Gaál Botond XVIII-XIX. századi szerzőkre hivatkozva sorolja a Debreceni Kollégium rendszeres teológiai tanárai közé Meliuszt. Az a magas nyugat-európai színvonalon képzett személyiség, aki olyan irodalmi működést tudhatott magáénak, mint Meliusz, akinek annyit kellett dogmatikai, etikai kérdésekkel foglalkoznia tudományos vitákban és publikációiban, az minden bizonnyal kötelességének érezte, és engedett is e késztetésnek, hogy a város, sőt a Tiszántúl illusztris scholájában tudományát a diákság tanítására is fordítsa.

1561 irodalmi téren is fordulópont volt Meliusz életében. Akkor menekült Debrecenbe Huszár Gál kassai magyar protestáns lelkész, akinek nyomdáját is sikerült Debrecenbe menteni. Akkor kezdte meg működését Debrecenben a ma Alföldi Nyomda néven ismert nyomda.

Mi szükséges a jó presbiteri munkához? (5.)

2.1. A sákrámentumok. Annak ellenére, hogy a sákrámentumok számával kapcsolatban újat nem lehet már mondani, mindenképpen tisztázni kell előbb a kifejezés jelentését, majd abból adódóan azt, hogy hány igazi sákrámentum van, tehát azt, hogy mit tart a református tanítás sákrámentumnak. A bevezető gondolatokat a 65–68. kérdés-feleletek felhasználásával lehet bemutatni. A két sákrámentumot külön-külön, legalább egy-egy alkalomra elosztva kell tárgyalni.

2.1.1. Kereszttség. A kereszttség tárgyalásában fontos tudatosítani a gyermekkeresztsegre való áttérés folyamatát az ókereszttyén kor felnőttkeresztységéről, majd a különböző keresztelési gyakorlatok kérdéskörét: alámerítés, vízzel való leöntés. A klasszikus – vízzel való leöntés – keresztelési forma esetében egyesek a keresztelési formula elmondása közben folyamatosan öntik a vizet a keresztelendő fejére, mások pedig látványos mozdulattal háromszor.

A keresztelés elhanyagolásának jelensége az erdélyi és partiumi közösségekben még ritka. A presbitereknek tehát ezzel még nem kell szembenéznük, de nem árt felkészíteni őket ilyen eshetőségre is. A keresztelés idejét azonban nem lehet megszabni. Általában két-három hónapos korukban megkeresztelik a gyermekeket. Az ettől eltérő esetekkel leginkább azokban a nagyvárosi gyülekezetekben lehet találkozni, ahol a gyülekezetlátogatási munkát nem végzik nagy gonddal, és így lazább a kapcsolat a hívek és a gyülekezeti elöljárók között. Kis közösségekben elképzelhetetlen, hogy ne tudjanak az újszülöttről, és hogy a lelkész vagy a körzetfelelős presbiter meg ne látogatná a családot.

A keresztséggel kapcsolatos témakört a 69–74. kérdésekkel lehet bemutatni és tárgyalni.

2.1.2. Úrvacsora. Az Úrvacsorát jellemző három tényező (jel, jelzett dolog, ígélet) összefüggésének bemutatása után inkább a gyakorlattal kapcsolatos tényezőket kell tárgyalni. Ilyenek: az alkalmak és azok száma; a megelőző bűnbánati hetek kérdése; a kenyér és bor adományozása; a megmaradt kenyér és bor elfogyasztása; a betegúrvacsora kérdése.

Az úrvacsorai alkalmak számát már az 1600-as évek elején tartott zsinatok megállapították, meghatározták. Ekkor hat alkalommal kötelezték a lelkészeket a sákrámentum kiszolgáltatására: Advent, Karácsony, Bőjtő, Húsvét, Pünköst, Aratás után (ezt az ünnepet Szentháromság-vasárnap utáni 11. vasárnapban határozták meg). Ezt a későbbiekben kiegészítették a konfirmációval, ha az nem valamelyik ünnepen volt, a Reformáció emlékűnnepével, és a XX. században az egyetemes imahetét záró vasárnappal. Ez azt jelenti, hogy évente nyolc vagy kilenc alka-

Radványi Károly grafikája

lommal szolgáltatják ki az Úrvacsorát a magyar református közösségekben.

Fontos előfeltétele az Úrvacsorához való járulásnak a bűnbánattartás. A felkészülést tudatosítani kell mind a gyülekezeti elöljárókban, mind a gyülekezeti tagokban. Ebben a szolgálatban a lelkész és presbiter együttműködése, valamint a presbiter példaadása nagyon fontos. A bűnbánati alkalmak fontossága mellett tehát hangsúlyozni kell a presbiter példamutató, aktív részvételét a nagyhéten. Felmerült az utóbbi évtizedekben a falunapi ünnepségek keretei között való úrvacsoraosztás gondolata. Ezt a kérdést, amely a maga nemében nem elvetendő, mégis szabályozni kell. Nagyon szép dolog az, amikor a régen látott rokonokkal, ismerősökkel, egykori szomszédokkal úrvacsorai közösséget is alkothatnak a még helyben élők. Nehezen összeegyeztethető ez a bűnbánati alkalmak látogatásának a fontosságával és szükségességével. Ha a gyülekezeti elöljárók ezzel a ténnyel tisztában vannak, akkor megértik azt is, hogy falunapon, annak ellenére, hogy sokan vannak, hogy mindenki örvend a találkozásnak, nem osztunk Úrvacsorát.

XVII. századi zsinati rendelkezés szerint, ami az úrvacsorai kenyérből és borból megmaradt, azt a lelkésznek a lakására kellett vinnie, és azt csak ő fogyaszthatta el. Az egykori határozatban ott áll magyarázatként, hogy nem azért, mintha ennek szentség-jellege lenne, de a félreértések és félremagyarázások elkerüléséért. A mai gyakorlat szerint a betegúrvacsorára kell félretenni egy részét, ha szokás szerint aznap délben látogatják meg őket, a többit pedig istentisztelet után a gyülekezet presbitériuma, diakónusai és az adományozó közösen fogyasztja el, de nem ünnepköszöntésként, és nem az adományozó egészségére. Az úrvacsorás istentisztelet utáni találkozás kifejezetten a szeretetközösség gyakorlása kell, hogy legyen.

A betegúrvacsora a gyülekezetgondozás fontos része. Nem lehet a presbitérium, a diakónusok és a nőszövetség aktív segítségével véghezvinni. A lelkésznek el kell mennie minden olyan helyre, ahová hívják. A jól gondozott gyülekezetben ismertek azok a mozgásképtelen, vagy egyéb okból házhozkötött betegek, akiket alkalmanként meg kell látogatni.

Konferencia Szárazberken

Szinte megtelt a szárazberki református templom presbiterekkel, a Szatmári Egyházmegye Presbiteri Szövetségének tavaszi konferenciáján. A gyülekezeti tagok mellett 94 gyülekezeti elöljáró 17 egyházközséget képviselve gyűlt össze, hogy együtt hallgassa Isten ígétét és az érdekes előadásokat.

Igét hirdetett Ilonczai Zsombor helyi lelkész az ApCsel 17. része alapján. Pál apostol az Areopáguszon Jézust és a feltámadást hirdette az athénieknek, nem szidta őket bálványimádásuk miatt, hanem az evangéliumot adta tovább. Kovács Sándor esperes Jézus menybemenetele előtt elmondott szavaival biztatta a presbitereket arra, hogy szeretettel végezzék a rájuk bízott szolgálatot. A szárazberki gyülekezet énekkora szívvel és lélekkel szolgált Isten dicsőségére.

Szárazberken látták vendégül az egyházmegye presbiterit

Póti Eduárd a Szatmárnémeti Református Gimnázium történelemtanára Bethlen Gáborról, mint az erdélyi protestantizmus zászlótartójáról tartott előadást, elmondva, hogy nagy szükség van ma is ilyen lelkületű vezetőkre, akik mindent megtesznek a közösségért. A fejedelem fontosnak tartotta Erdély belső megbékélését, ezért a felekezetek közötti összhangért mindent megtett.

Tatár Miklós, a szatmári presbiteri szövetség elnöke elégedettségének adott hangot, hogy ilyen szép számban jelen voltak presbitertársai. Az ő és Ilyés Jenő beszámolója után Matuz Zsolt és Ilonczai Zsombor beszélt a Szatmári Egyházmegyét érintő EU-s pályázatokról. A helyi lelkész először Szárazberkek történetét vázolta fel dióhéjban, majd az Ecosunhome, a természet és szeretet háza projektet mutatta be, kérve a hallgatóságot, hogy imádkozzanak annak sikeres kimenetelért. Matuz Zsolt presbiter a Középkori templomok útja projektről tartott ismertetőt.

Az aktuális ügyek és indítványok megbeszélése, és a lélek táplálása után a testiekéről a házigazda gyülekezet nőszövetsége gondoskodott.

POSTALÁDA

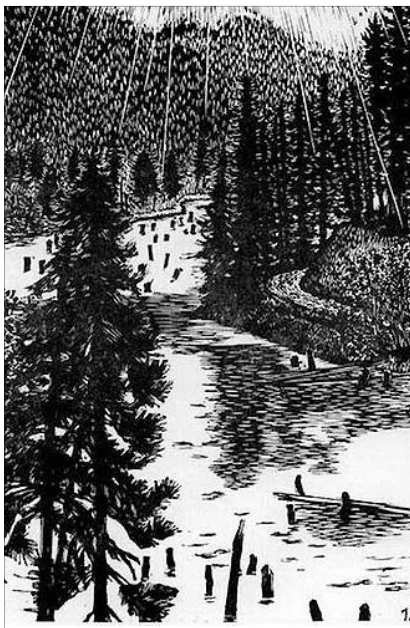
„Javamra vált a nagy keserűség”

Kedves testvérem! Sajnos, téged is ugyanolyan nagy tragédia ért, mint engem 13 évvel ezelőtt. Szeretettel és együttérzéssel írom ezt a levelet.

Egyetlen csodálatos lányunk volt, Brigi. Nagyváradon járt egyetemre. Egy vasárnap délben szólt a telefon, a rendőrségről hívtak: autóbaleset történt, meghalt...

Kapcsolatban kerültünk Józsa Ferencz tiszteletes úrral és családjával. Barátként fogadtak el minket, és azóta is áldásnak tekintjük őket az életünkben. Sajnos, előtte nem volt hívő életünk, csak ezek után kezdtünk templomba járni. Hallgatva az Igét, rájöttem, hogy milyen nagy hibákat követtem el, mennyi vétet, mulasztás, felületesség volt az életemben. Nem érdekelték a lelki dolgok. Kezdtém megérteni, hogy sok mindennek én voltam az oka, mert nem tudtam gyermekemet Jézushoz vezetni. A bűntudattól kétségbe estem. Csupa tévedés, kapkodás volt eddigi életem. Nem érdemeltem meg azt a drága gyermeket, mert nem tudtam megtanítani arra, ami igazán fontos. Világi szempontból, nagyon boldog volt az életünk, de hiányzott belőle Isten.

Most már hallgattam az Igét, Bibliát olvastam és egyéb keresztyén irodalmat. A nagy szomorúságban a sátán mindenféleképpen támadott. Mentőövként kaptam az Igét, hogy Jézus nem azért jött, hogy a bűnöst elveszítse, hanem, hogy megmentse azt. Ő minden bajnak és bánatnak az orvosa, aki megsebez, de meg is gyógyít. Ha a jót elfogadtuk, a rosszat is el kell fogadjuk. Ha hiszünk Benne és követjük Őt, hű és igaz, hogy megbocsátja bűneinket és mindent megold.

Gy. Szabó Béla alkotása

Egy gyógyító konferencia alkalmával ezt az Igét kaptam: Immánuel, velünk az Isten (Mt 1,23). A lelkész elmondott egy történetet: egy pásztor át akarja vinni nyáját egy tágasabb, gazdagabb legelőre, de a nyáj sehogy sem akar átmenni. Ekkor a pásztor ölébe vesz egy kisbárányt és elindul vele a hídon, az anyja pedig utána megy. A többi is követi, és így mind átjutott a túlsó partra. Rögtön megértettem, hogy én vagyok az engedetlen nyáj, akit az Úr már nagyon sokszor hívott, de nem hallottam, vagy nem akartam megérteni. Eszembe jutott annyi minden, ami által meg akart szólítani, és én nem engedtem, mindig megkeményítettem a szívemet és elfordultam. Az én makacsságom volt az oka, hogy Isten kénytelen volt ekkor felébreszteni. Ő a szenvedést is tudja használni, hogy figyelmeztessen, de közben szeretetéről is biztosít. Valami hasonlót éreztem, amit Ady így fogalmazott meg: „amikor lelkem roskadozva vittem, csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”. És egyre nagyobb békességet kezdtem érezni a szívemben.

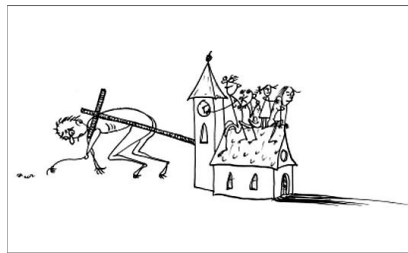
Eszembe jutott, hogy voltak Briginek hívó barátnői, és hiszem, hogy Isten általuk, és ki tudja, még hogyan, munkálkodott az ő szívében, elvégezte azt, amit nekem kellett volna. Megnyugodva és hálás szívvel várom a majdani boldog találkozást, ott, a mennyei örökkévalóságban. Ez a lelki békesség, amit Jézustól kapok az Ő házában, a gyülekezetben, a hívő testvérek körében, mindennél többet ér. Hálát adok az Úrnak a gyermekemmel eltöltött gyönyörű évekért. Most már tudom, hogy nem az enyém volt, hanem kölcsön kaptam őt, de nem tudtam jól vigyázni rá, ezért elvitettem tőlem. Azt is hiszem, hogy Jézus eltörölte az én vétkeimet és most szeretettel hív és új feladatokat akar rám bízni, hogy használni tudjon az Ő dicsőségére. Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál (Róm 8,28). „Bizony javamra vált a nagy keserűség” (Ézs 38,17). Azért könyörögök, hogy áldás lehessen a körülöttem élők számára, szolgálni szeretnék ott, ahová az Úr küldött. Most már az a célom, hogy Istent meg ne szomorítsam, olyan legyek, amilyennek látni akar, nehogy Brigi halála hiába lett volna.

Felfedeztem a sok gyönyörű éneket az énekeskönyvünkben és a Hallelujában. Olyan vigasztaló és bátorító a szövegük, sokszor eszembe jutnak napközben, munka közben is.

Kérem az Urat, hogy vigasztaljon meg és erősítsen meg titeket, nyugtassa meg a lelketeket és adjon békességet a szívetekbe. Áldjon meg az Isten!

Testvéri szeretettel:

FIRKA

Egyházi utasok

Adorjáni László karikatúrája

GONDOLAT-JEL

Verseny. Helyzet.

A versenytől mindig félünk. Nem mintha nem tartanánk magunkat a győzelemre esélyesnek, hanem tartunk attól, hogy a másik emberrel való versengésünk valami helyrehozhatatlan szakadást hoz közöttünk. A verseny utáni vereségnél egy fájóbb érzés van, a győzelem, mert minden győzelem egy elvesztett alkalom a barátságra. Sokan eleve a másik embert vagy a másik csapatot tartják ellenfelüknek. Márpedig valakivel igazán versengeni csak úgy lehet, ha gyűlölet van a szívünkben. Van viszont egy másik lehetőség is. Az, ha a versengésben nem a másikat tekintjük ellenfélnek, hanem a vereséget magát. Nem mindegy ugyanis, hogy valaki ellen, egy másik ember ellen küzdök, vagy pedig a vereség ellen harcolok. A másik elleni küzdelem lealacsonyít, de a vereség elleni harc felemel és tisztá erőt ad. Emellett pedig nélküli a gyűlöletet is. Még van egy gyógyító sajátossága is: ha nem a másik ember ellen küzdünk, akkor a két küzdő fél célja közössé válik: mindkettő a vereséget akarja legyőzni, nem pedig a másikat.

Beteg vagy

A betegség felismerése az első lépés a gyógyulás felé. A gyógyulást legtöbbször úgy fogjuk fel, mint egy menekülést a betegség elől. Pedig a gyógyulás éppen nem a betegségtől való menekülést jelent, hanem a betegség felé való közeledést. Az igazán gyógyulni akaró ezért aztán nem a felépülést erőlteti, hanem megkeresi betegségének okait. A bölcs ember ugyanis nem csupán a betegséget akarja meggyógyítani, hanem a betegség lehetőségét is el akarja kerülni. Az igazi gyógyulás a betegség beismerésével kezdődik. Mert amíg valaki a nyilvánvaló jelek ellenére sem érzi magát betegnek, annak a gyógyulás is tárgyatlan, mivel meglátása szerint nincs miből meggyógyulnia. A jó orvos az, aki nem csak meggyógyítja a betegséget, hanem tudatosítja is azt: nem azért kell meggyógyulni, hogy egészséges légy, hanem azért, mert beteg vagy! A betegség ugyanis nem csupán az egészség hiányát jelenti, hanem valaminek a rosszul működését is. A halál tulajdonképpen a ritmusból való helyrehozhatatlan és végérvényes kikökenés.

✿ **ÜNNEPELT A DEBRECENI REFORMÁTUS KOLLÉGIUM.** Megújulhat a reformáció ötszáz éves évfordulójára a Debreceni Református Kollégium és intézményhálózata. A 10 milliárd forint értékű állami támogatásról szóló megállapodást az intézmény 475 éves és a Dóczy Intézet 175 éves jubileuma, valamint a magyar református egység napja alkalmából tartott istentiszteletet követően május 25-én a debreceni Nagytemplomban írta alá **Orbán Viktor**

A kormányfő idén is jelen volt a magyar református egység ünnepén

miniszterelnök és **Bölcskei Gusztáv** tiszántúli püspök. Az ünnepi liturgiai szolgálatot az anyaországi és a határon túli református egyházkerületek püspökei látták el. Az összegyűlt perselypénzt a jubiláló intézmény egykori partikuláiként működött kárpátaljai református iskolák támogatására fordítják a szervezők. (A *Reformatus.hu* nyomán)

✿ **ISTEN NEM MOND LE SENKIRŐL – IMAHETI ALKALMAK A SZATMÁRI BÖRTÖNBEN.** Immáron második alkalommal szervezett imaheti alkalmat a Szatmár-németi Büntetés-végrehajtó Intézetben **Rácz Ervin** börtönmissziós lelkipásztor. Meghívott lelkipásztorok hirdették az igét május 29. és június 1-je között, szerdától szombatiig: **Varga Botond**, szatmár-németi segédlelkész, **Ilonczai Zsombor** szárazberki lelkipásztor, **Kovács Sándor** esperes és **Csúry István** püspök.

Varga Botond a samáriai asszony példáját hozta a rabok elé. Ezt a nőt is lenézték múltja miatt. Egyvalaki azonban teljesen másképpen viszonyult hozzá: Jézus adott neki új esélyt, nem firtatta múltját, hanem rámutatott az élő vízre, ami ma is kapható. Az életéről beszélt Ilonczai Zsombor is. A barátságos és közvetlen módon történő interaktív istentiszteleten Lázár feltámasztásának története azt üzentte, hogy az élet nemcsak a biológusok által meghatározott lét, hanem sokkal több, amit Isten segít megláttatni.

Kovács Sándor érkezését már nagyon régóta várták a régi rabok, hiszen esperes 1990-től, húsz éven keresztül, esperessé vá-

lasztásáig szolgált a börtönben. Sajnos talált régi ismerősökre három év után is. Elő is kerültek régi, megható történetek, sokan fogadták be Jézust a szívükbe a börtönben is. Többek között az az apuka is, aki Kovácsnak köszönhette azt, hogy tíz év után életében először láthatta árva házában növekedő gyerekeit.

Nagy várakozás előzte meg Csúry István püspök érkezését, aki a Szatmár-németi Református Gimnázium ballagási istentisztelete előtt a börtönbe is ellátogatott, hogy oda is vigye az örömhírt. Megtelt a börtön kápolnája, fegyelmezetten, csendben figyelték a püspököt, aki a pusztából virágzó életet adó Isten szavát adta át, és aki előtt szintén nem ismeretlen ez a terület, hiszen a kilencvenes években három évig járta a nagyváradi börtönt, hogy ott is elmondja, Isten nem mond le senkiről.

RÁCZ ERVIN

✿ **KÁRPÁT-MEDENCEI LEKÉSZÉK FOCIZTAK DEBRECENBEN.** A magyar református részegyházak közül ezúttal a Tiszántúl, azon belül a Debreceni Egyházmegye vállalta magára, a lassan hagyományosnak számító Kárpát-medencei lelkészi kispályás labdarúgó torna megszervezését. A Debreceni Agrártudományi Egyetem ideális helyszínnek bizonyult, a hatalmas alapterületű, zöldben pompázó egyetemváros műfüves pályáin mérte össze erejét a két csoportba sorsolt, tíz benevezett csapat. A döntőben a szatmár-beregiek diadalmaskodtak a felvidékiek ellenében, míg a bronzmeccsen a kárpátaljaiak legyőzték a kolozsváriakat. A Királyhágómelléket három csapat is képviselte: az ötödik helyezést elcsípő bihariak, a hatodikon végző szatmáriak és a legvidámabb csapatnak számító zilahiak. Tervek szerint, legközelebb Kolozsváron kerül sor a Kárpát-medencei lelkészi focikupa újabb küzdelmeire, szeptember 13-án.

FABIÁN TIBOR

IDÉZŐJEL

„Hányszor megtörtént az egyházban, hogy az egyik Kéféának, a másik Apollónak a bőrébe bújít, és a vonzás-taszítás elvével szétosztotta az egységet. Ez a mi megosztott, kettős világunk, az újból és újból előlővő kísértés. Mivel nem látjuk erősen azt a Krisztust, aki újra egységet teremtett ebben a világban, nem érezzük ezt a végtelen és halálos szeretetet, ezért a széttöredezettség ereje lesz úrrá rajtunk, a »vonz és taszít« mágneses ereje erősebbé válik, mint a Teremtés egyetlen erőforrása. Amíg a földön élünk, ez így lesz. Osztunk és fosztunk, veszünk és adunk.”

FEKETE ÁGNES

Lelkészfoci – képekben

Kezdő sípszó előtt. Vad Zsigmond esperes köszöntötte a résztvevőket

Parázs csata a Kolozsvár-Szatmár meccsen

Csere nélkül is kiegyensúlyozottan játszottak a „lódarázs-színű” zilahiak

Új szerelést (zöld trikó, fekete nadrág) avattak Debrecenben a bihariak (Képek: Rácz Ervin)